

Microcontes

Anna Navarro i Gorchs

Recull dels missatges rebuts a la bústia No Esteu Sols de l'Hospital Clínic de Barcelona entre el 22 de març i el 20 d'abril de de 2020, en suport als professionals sanitaris i als pacients ingressats per la COVID-19.

Sóc una mica tot el que aquests relats expliquen. Vaig estudiar dret, sóc advocada de professió, a mi m'agrada pensar que sóc advocada de capçalera, ho intento així. Sóc poeta i m'agraden molt les paraules i la fotografia. També la natura. Sóc de ciutat i també de poble, de Barcelona -on visc habitualment- i de Vilalba dels Arcs. M'interessa el pensament, la transformació, l'aprenentatge, fer comunitat, l'economia

social, la filosofia, la música. M'encanta la lectura, com va dir David Bowie la felicitat és llegir, per això aquests microcontes.

En els dies estranys i greus, en els dies bèsties, acompanyar(-se), estar, és la manera. En aquests dies col·lectius estranys i greus i bèsties, només podia fer i rebre el mateix, com vaig voler explicar en el primer correu que us vaig enviar. I el meu agraïment a l'Hospital Clínic per fer-me participar del seu Sant Jordi, també estrany per a tots enguany.

Després d'aquests vint dies de relats (de moment, seguirem), la rosa de la portada representa tants santjordis, els meus, els vostres, els d'ahir, els de demà, el d'avui.

Agraïda. Abraçades.
Anna Navarro i Gorchs
@ang971

“

Sant Jordi, 23 d'abril de 2020

Benvolguda Anna,

Moltes gràcies per la teva constància escrivint cada dia un missatge de suport per als professionals sanitaris i els pacients afectats per la COVID-19. Les teves paraules diàries han estat un estímul i una energia extra per fer front a la pandèmia des del nostre hospital.

En aquesta diada de Sant Jordi tan diferent que ens toca viure aquest any, aquest recull dels teus missatges és un agraïment no només a la teva dedicació i els teus sentiments envers els malalts i els professionals, sinó també un homenatge a totes les persones que, en aquestes darreres setmanes, han omplert la bústia de correu "No Esteu Sols" amb milers de missatges, cartes, dibuixos, fotos i vídeos de suport. Sempre recordarem amb emoció aquesta onada d'empatia i solidaritat.

Una abraçada virtual,

*Dr. Josep Mª Campistol
Director General
Hospital Clínic de Barcelona*

“

22 de març de 2020

Hola, us escric per agrair-vos, per estar, per acompanyar, aquesta és la meva petita aportació.

Cada dia miraré d'escriure un microconte per compartir en aquests dies tan bèsties, per tenir un moment de reflexió, d'un petit esbargiment, per ser-hi. I en homenatge a Pere Calders, un escriptor que em va fer estimar la lectura, que em va transmetre que cal mirar des de l'art amb ulls d'ironia i tocs de tendresa. Avui ha anat així,

'Redundància'

Avui no ha travessat en vermell aquell semàfor malgrat que no ve cap cotxe i per això tothom creua sense esperar el verd. Així veig molt més -ha pensat-, així aturada puc mirar'. I de cop, un cop -valgui la redundància- a l'esquena. 'Ai perdó -diu ell- no l'he vist' i continua. A ella li arriba l'olor de moussel i suspira. Un home que passa per l'altra costat li diu 'clar, sempre aneu mirant el mòbil i no veieu res'. I quan es posa verd ella avança mentre per dins canta "... parís nanana".

23 de març de 2020

Avui he escrit aquest microconte, basat en fets reals.

Espero que els contes ajudin encara que sigui per llegir-los en un moment curt, com vaig dir pel necessari petit esbargiment i reflexió.

Un regal efímer

Pel seu aniversari li he comprat un "tocinillo de cielo". A la pastisseria he demanat de pressa -doncs arribava tard- que l'emboiquessin ràpid i bé perquè no quedés xafat. Pot semblar poca cosa, massa ensucrat, una improvisació sense sentit, una indirecta, que té algun significat, ... simplement però com sé que és un llépol és el que he pensat per ell, així en un pim-pam, doncs hem quedat una estona curta per veure'ns un moment, perquè no té massa temps i ha de tornar cap a casa. Amb el metro he arribat en un no res al bar, amb el tocinillo a la mà. Quan l'ha obert (amb els meus vigila!), l'ha mirat, ha dit oh! mmm!!! i blup ha desaparegut, el tocinillo clar. Amb l'èmfasi que se l'ha menjat o li ha agradat molt o no gens. Efímer ho ha estat, tot plegat.

24 de març de 2020

Avui he recuperat un miniconte que vaig escriure fa anys, i l'he fet microconte, per reflexionar enfora i endins.

La meva diferència

Vaig començar a sentir-me diferent a finals d'un mes de setembre. No sabia ben bé quina diferència era la que em començava a absorbir. No eren símptomes físics ni tampoc malestar. Algunes persones em miraven fixament, mirades estranyades que es van anar generalitzant i em va envair un sentiment de vergonya que no podia evitar. Passat un temps sabia amb seguretat que malgrat que la meva aparença era la de sempre, tothom s'havia assabentat que jo era distinta a ells. Em censuraven amb la mirada, s'apartaven, es van distanciar del tot fins a l'hostilitat, amb insults i gestos degradants. L'opressió va esdevenir tan gran, que jo mateixa em menyspreava. L'única sortida era fugir. Em vaig desterrar. I vaig tardar molts anys en comprendre la meva diferència, tants que em va arribar la v(b)ellesa.

25 de març de 2020

Avui el microconte és dedicat a la Josepa (dels Amics de la Gent Gran) que aquesta tarda m'ha explicat aquesta història i m'ha deixat que l'escrivís a la meua manera.

Un consell dels déus

L'Iris la va triar en mostrar-li el seu mitjó blanc a la petita pota i un estel en el pelatge suau, i en retorn ella li va donar el nom de la deessa missatgera dels déus de l'Olimp als homes. Així – i ningú ho diria d'un petit conill nan- va parlar-li d'aquesta manera perquè ho fes arribar a la resta d'humans: 'quan un animal us troba, és vostre, és l'esperit que us reclama, feu com aquell veterinari a qui no agradaven els gats, i que un dia a punt d'engegar el cotxe, va sentir un sorollet i va trobar-ne un, li havia estat enviat, i amb ell va estar.' Ella per instint sap de la seva saviesa innata, i entre carícies cada nit juguen per sota les cadires, sorprenent al seu nét -que no acaba de creure que un conill pugui parlar- i recordant al seu marit, que estimava totes les bèsties. Potser a vegades no creiem, però ja se sap que els conills surten dels barrets dels mags.

26 de març de 2020

En aquest microconte em pregunto què va ser abans el silenci o la paraula? I recordo a algú ple de silencis. Jo sóc plena de paraules. A vegades cal escriure-les i deixar que siguin llegides.

El silenci és impossible

-No ho diguis a ningú, a ningú- li va dir ell. I ella va complir, no va obrir boca. Al cap de poc temps, ell va insistir -no ho diguis ehhhh, ni piu, res de res, zero-, i ella va assentir. Van passar alguns dies, i hi va tornar -pssss, ni mu, ni mitja paraula, entesos?-, i a ella li va semblar tot molt exagerat, però va mantenir el silenci doncs li havia donat paraula. Al final, la insistència en callar va fer que en més d'una ocasió s'hagués de mossegar la llengua. Al cap hi ha la fi, no sap com, ho va saber tothom, i no per ella. Ell no la va creure. I farta, no va dir res però ho va escriure.

27 de març de 2020

Avui m'he encallat amb les idees que tenia, així que he tirat de fons d'armari i de teatre, avui que és el seu dia mundial. Diu així aquest fragment (d'un projecte abandonat), titulat *Jo també he trobat un poema per a ella*

Se la queda mirant com esperant que parli.

- com faries passar més de pressa una nit llarga?*
- Només conec una manera, imaginar que el món s'ha aturat i contemplar-lo.*
- Seria bonic intentar-ho. (silenci) He fet el que he pogut però les coses es compliquen.*
- És millor mirar al voltant, i arribar al moment oportú.*
- Això no és per a mi. (beu)*
- M'alegro d'haver-te trobat.*
- Per quin motiu?*
- Perquè és fàcil escoltar-te. (tanca els ulls)*

28 de març de 2020

Avui el microconte també té dedicatòria, al final el que vivim és el que ens fa d'una manera.

Conspiranoia

Enmig del camí, s'ha aturat amb mi i la meva càmera, mirant-me, vetllant. Ara ella em crida -hem arribat, aquí hi ha un part del cercle, al costat del roure-. Ens apropem, sembla llaurat però és diferent, la terra és solcada amb formes gegantesques. -Ens enviaran gent aviat, tant uns com els altres, si no ho evitem serà un altra àrea 51, ocultant la veritat a la humanitat- diu sense dubtar, mentre recull alguna cosa, una pedra concreta, un petit fruit, una branqueta, una bala dels temps de la guerra, sempre recull coses ella. Seguim caminant i veiem la posta de sol, tot sembla normal, però sabem del moviment, que encara no es nota. Només els gossets el noten, s'arreceren amb nosaltres, atents, de sobte corren i més enllà on hi ha les enormes marques, escarben més i més, després tornen, no porten res, ens miren calmats. S'està fent fosc. Caminem cap al poble, callades, sentim com ells sí que saben què passa. Estan tranquils, nosaltres també. Ella diu -quedarà amagat per les traces que han fet els gossets, tindrem un mentrestant, ha de ser així-. Recordo quan em va portar aquella tassa pel cafè. Diu la llei de Murphy <si ha de caure, caurà>. I així va passar, només tenir-la em va caure. Ara és una tassa pel cafè enganxada, amb marques grosses com els cercles, sense ocultar-les, que diuen qui som nosaltres dues, porten la nostra història.

(dedicat a my copine, la Kira i al Duc -allà on sigui, segur que ens mira i vetlla-)

29 de març de 2020

Avui fabulant des d'una situació quotidiana real quan era adolescent, faig un petit homenatge a la història, a la casa pairal, a la pedra, al pare i a preservar la memòria.

Pensa un pergamí

-Pensa que en un pergamí pots trobar moltes coses- em va dir el pare, que em mirava entre papers escrits i refets, fotografies i documents antics, dibuixos fets per ell, i algunes rampoines.

Jo estudiava, resumia el llibre, refeia els apunts, i pensava en altres cabòries, -aha- li vaig contestar.

-Si ho fas, sabràs d'on vens i on vas, qui ets, què vols canviar, sabràs com la història fa punta a la curiositat- i va seguir xerrant.

I vaig seguir escrivint i somiant les meves truites, entre alguns -oohh- i -de veritat?- o -ara no puc pare, estic estudiant-.

Després de sopar, hi vaig pensar una mica i de reguitzell li vaig soltar

-en quin diu com es van fer les arcades de pedra de casa, pare?-

-i com és que les seves pedres escalfen a l'hivern i refresquen a l'estiu?-

-i on diu com hi lluirà el teu poema emmarcat?

- i que hi vindran les gerres, plats i càntrics de ceràmica cada any?

- i en quin diu que la mare s'hi asseu, ja gran, en una cadira de vímet a les fosques, i xerra amb les tietes o mira el carrer?

-quan duraran les arcades, pare?, quan temps?-

Des de la butaca, aspirant una mica, amb la pipa, em va contestar -Anica filla, pensa el pergamí que ho diu, i el trobaràs. Saps preguntar i tindràs respostes. Aprèn amb la recerca, què és el que importa. I les arcades de casa ho explicaran temps i temps enllà.-

30 de març de 2020

El microconte avui és més aviat un quadre, unes pinzellades per recordar trobades, per tornar-les a muntar, per triar no voler-hi anar.

Com un quadre de Renoir

Entre olors mengívols i sol de setembre al peu d'una muntanya van arribant. Es repeteixen alguns aperitius, però no sobren pas. -I ara, si aquí arrasem amb tot, és un no parar- diu un. I un altre afegeix -I el vi que no falti i que no s'acabi. Avui quin heu portat?- Uns de peu i altres asseguts a les hamaques anar picant, anar bevent, anar cuinant, es parla dels fills que creixen -i ara li ha donat per no contestar, un passota total-, dels medicaments que prenen -a tu et toca abans o després de dinar, prendre el "farmaceutical"?, de política -és igual dius això però fins i tot tu aniràs a votar-, també del temps que fa o farà -avui no plourà, ni un núvol tu-, o de la darrera novetat a l'instagram -has vist el vídeo de "my loneliness is killing me... uaaaahh". I els nanos s'apalanquen (abans feien curses o teatres variats), els avis fan becaines, ningú vol fregar. S'obre el cava, es repeteixen cafès, segueix la tarda, les converses, mil imatges, fins que poc a poc un i un altre han de marxar. Tot plegat, com un quadre de Renoir.

31 de març de 2020

Aquest microconte parla de com diem les paraules, com ens prenem les dels altres, que moltes vegades creiem entendre'ns però no és així. Caldrà que preguntem més, o que ens preguntin, una mica de cada.

Decisions semàntiques

Ella la truca, i li diu -ja està, presa la decisió, del tot, i prou-. Va ser tan breu i contundent, i tantes voltes li va donar ell a què es referia, que es va quedar amb les paraules canviades, ja no sabia si havia dit -ja està del tot presa, prou i decisió- o -decisió, que sigui de pressa, prou de tot- o -prou decisions, presa de tot-, o -s'està de tot, prou pressa, decisions de ja està-. I a la fi va trucar-la i li va preguntar -precipites l'apoderament d'ésser a la determinació del bastant?- Ella es va quedar decididament estupefacta.

1 d'abril de 2020

Avui ...

El pocapena

-Ahir un em diu, "vols dir que saps que fas tu? Tu això no ho pots fer ni dir perquè ho dic jo que en sé més que tu. Torna quan et digui jo que sóc qui mana, i és igual que hakis de fer volta, perdre el temps, preparar o comprar alguna cosa inútil o el que sigui.", i m'ha fet voltar, perdre el temps i patir de valent per acabar fent el que jo li he dit, i confirmat per ell com si ho hagués pensat ell, serà possible?- s'exclama un. I l'altre li contesta- Sí, serà possible tenir aquest nivell, quin crac, deu ser un dels millors al certamen, quin gran pocapena, quanta expressió poètica!-

Potser no ens parlen així exactament però hi ha massa pocapena a qui a més li riem les gràcies, potser que ho canviem, aquesta és la idea del microconte d'avui.

2 d'abril de 2020

La paraula, el mot, la conversa, són per mi importants, així que avui en faig un microconte amb una mica d'exageració, o no? Això sí no crec que mai deixi de ser xerraire.

Bla bla bla o el valor de la paraula

Les converses se m'allaaaaaarguen, com si fossin xicleeeeeets o uns elàaaaaaastics, i vinga paraaaaaaules, i a l'altra banda interlocutors que estiiaiiiiiren el fiiiiiiiil. Total que tinc aquest greu problema i em falta temps per fer les coses de la vida diària, doncs parlo per telèfon, al carrer, a casa, així que he anat a una reunió de xerraires anònims, i ooohhh no he pogut dir ni piu. Hi ha gent que està molt pitjor que jo, i com no poden deixar de parlar ni a les reunions, m'ha estat gairebé impossible articular més de dues frases seguides. Crec que tinc possibilitats. Encara que potser parlar molt no està tant malament, abans ho comentava amb la fulanita i deia que no n'hi ha per tant. En canvi en pepet em deia que -mira que xerraves poc de petita i ara sembla que recuperis el temps perdut-. Tu com ho veus? Perquè al final sense parlar que fariem? Tot seria molt difícil i avorrit, però és clar potser em faig pesada, malgrat que normalment tinc xerrades amb gent que tampoc calla mai, fins i tot ens trepitgem les paraules. I trobo moltes persones amb qui no se'ns acaben els temes de conversa. Per cert saps que em van dir que hi ha una manera de fer..... bla bla bla bla.

(silenci)

- Hola em dic Anna i sóc xerraire.

- Hola Anna!

3 d'abril de 2020

Avui he volgut retre homenatge al mestre Calders, espero que ara que he començat amb els microcontes a base de fer aquests sigui capaç de fer-ne algun com el fantàstic "Invasió subtil" que us recomano molt si no l'heu llegit, i al que faig aquesta picada d'ullet.

Inversió gentil

Ell el típic català d'ulls allargats, pell blanc-groguenca, de tipus baixet, i extremadament educat i cerimoniós, va decidir que compraria un altre recull de contes d'en Pere Calders, perquè al cap i a la fi era el mestre del conte. Mirant a les llibreries no trobava un recull i llibre que no tingués ja, o li deien que estaven descatalogats, al final va optar per buscar via internet, i mica en mica es va adonar que a en Pere ja no li feien cas, doncs tampoc trobava el que buscava. -Com pot ser!- s'exclamava. Es va posar a mirar en pàgines web de llibreries d'altres països, a veure si ho trobava. Clar que seria en altres idiomes, però ves a saber. -Total per provar- va pensar. I en una del Japó per fi va trobar "Els contes portàtils", -Per fi, que bé-, va dir satisfet. Era en un web d'una llibreria que es deia "Els pastorets" i tenien força llibres en català, de bastants autors d'aquí, i un catàleg força complet segons va poder veure. I content en veu alta va afirmar solemnement -sort que els japonesos ens van envair malgrat passar desapercebuts a la majoria de gent d'aquí i que va ser tot molt subtil, però veus a mi ara m'ha vingut perfecte-.

4 d'abril de 2020

Hi ha estones especials, nits que només passen una vegada, són importants a la vida. Sovint tot canvia, però està bé recordar-les, descriure-les, ni que sigui de final a principi.

A l'inrevés, no hi ha retorn

Al final de la nit ella continuava cantant aquella cançó amb el seu nom. Abans havien estat els cinc molta estona mirant de mantenir el que ja no s'aguantava, ni ells podien més ja, ni la música sonava igual, ni volien beure més, ni reien sense més, ni ballaven sense parar. Quan les sensacions estaven a flor de pell, el sostre en volta del local, l'ambient desinhibit, la novetat de la nit, tot formava part d'una màgia especial que no es troba normalment i que no es repeteix. A l'entrar al disco-bar, els va impressionar l'espai, la decoració, però estaven encara moderadament tallats, feia poc que el coneixien a l'amfitrió, fins al cap d'unes copes i un quants mots a cau de totes les orelles. Varen sopar uns "platillos" i mica en mica xerraven i somreien. Van quedar després del teatre musical que van anar a veure i que va ser l'origen d'aquell viatge. Era una trobada esperada i acabats d'arribar a la ciutat els hi va presentar, ell va ser metòdic i va explicar-se extensament amb un llenguatge culte i diferent, va seguir un silenci i ella va cantar el tema que dur el nom d'ell d'un grup suec més que famós, tots van riure.

5 d'abril de 2020

Avui és un microconte curt, breu i discret.

Tirar a discreció

Era tan discreta, tan discreta, que un dia els seus amics la van acompanyar a casa, li van dir -adéu, bona nit- i això que ella no anava amb ells (se l'havien deixat). Es veu que a vegades passes desapercebuda sent la protagonista. Ella no s'ho hauria pensat mai, si ho arriba a saber s'hagués fer notar i que així ningú la veiés. Els amics encara ara li diuen -no pot ser, no pot ser, i tant que hi eres!- però després dubten nerviosos -ai, o ens vam deixar portar per ves a saber què?-. En qualsevol cas, ja no se'n fia ni del fer dels amics ni de ser discreta, i a partir d'ara tirarà a discreció.

6 d'abril de 2020

Un moment distès o de riure, dins del dolor, és necessari, humà i espontani, avui el microconte va per aquí. Que això ens uneixi, estem.

Parèntesi de supervivència

Seien al voltant de la taula, -quin primer voleu?- No sabien encara. Estaven com en un parèntesi, semblava un dinar de menú diari normal de feina, com tantes altres vegades, però no ho era, perquè faltava un, perquè no era al bar de sempre, perquè era un dia estrany i trist. De totes formes, van seguir, van demanar com si fos un dia de cada dia, i mica en mica del silenci van passar a comentar -mm, què bo està aquest arròs!-, i després a xerrar sobre el dia -és molt dur avui, i fa mal temps com per anar d'acord amb el moment-, i també a recordar anècdotes -i aquell dia que anàvem en cotxe i ell parlava amb els mans lliures, i allí callada mantenint el silenci perquè l'altre que era una persona important, no sabés que el sentia, i de cop em van venir unes ganes de tossir-, deia una, -i a mi quan em va entrevistar per la feina em va deixar parada, doncs buscàveu una mare, jajajaja- deia l'altra, i va afegir el tercer -sí, i a mi em va deixar sol en una reunió sobre temes que jo no sabia per una trucada urgent, imagineu-vos quina cara em va quedar-. Varen arribar les postres i el cafè, moment de pausa i íntim pensament, fins que un diu - Vam riure molt quan ...- i així fins al cap d'una estona, quan un cop pagat el compte, van aixecar-se i els ulls es van humitejar. Es van prémer les mans i van estar.

7 d'abril de 2020

Avui una història sobre l'amor. L'he escrit sobre una idea que fa temps que em ronda el cap i que encara no ha trobat la forma definitiva, però el microconte en serà un exercici. Penseu que encara estic aprenent, tant a escriure contes com a entendre l'amor.

Una fantàstica història d'amor

Hi havia una vegada una actriu famosa, sensual i lectora que no sabia què era l'amor, i per error (o no) un dia ve rebre una carta que no anava dirigida a ella, que parlava de fets d'una època anterior, qui la signava tenia un nom conegut i suggerent. Així que va contestar la carta, explicant-li que l'havia rebut encara que no era per ella, que sospitava que ell era un escriptor conegut (almenys al temps d'ella), i que com a lectora insaciable estava entusiasmada per poder cartejar-se viatjant així en el temps de veritat, més encara quan ell escrivia també sobre fets fantàstics en les seves novel·les. I ell li va respondre emocionat doncs era com la ficció que ell havia creat, i li va preguntar un munt de coses sobre ella, i mica en mica carta rere carta es van anar coneixent i enamorant. Tenien en comú la lectura i que els dos eren el centre d'atenció però no tant per ells mateixos, pels seus jo reals, com pel seus "personatges"; cosa que els feia sentir estranys i a prop. Volien trobar-se i no sabien com, fins que finalment un dia de cada època van decidir actuar no sabem què va passar. A mi m'agrada pensar que són junts en algun lloc, ni que sigui en la meva ment, en la meva invenció.

8 d'abril de 2020

Què passaria si poguéssim prendre decisions inversemblants? Aquest podria ser un cas.

L'oncle savi

Era un dia d'estiu i havia de fer anys, però no li venia de gust -quina mandra tu-, així que va decidir posposar-ho. Va avisar a amics i familiars, també a coneguts - ei, que avui no en faré d'anys, ni un més ni un menys, ho deixo per l'any vinent o l'altre, ja veurem-. Tots es van quedar parats però no van dir res, menys l'oncle savi que sense cap mania li va soltar -però nen, si no m'ho has consultat, podries haver preguntat i avisar amb temps, ara que en faré del teu regal?, no puc fer-ne res de l'estona que havíem de compartir amb tu, jo sol no em podré acabar la coca de mel, ni riuré quan m'enxampi el ruixat que farà, no tindrà gràcia, tot plegat una bona bestiesa- va dir mig empipat i va afegir -a més t'hauria avisat que serà una badada de les grosses, no veus que perdràs el que sempre cerques?- Sorprès ell li preguntà -i que cerco, oncle?- -ai nen, una revolució de la terra, una unitat de temps o tres-cents seixanta-cinc o sis períodes de vida, una unitat de longitud astronòmica i mil refranys, això com a mínim-.

9 d'abril de 2020

Avui comparteixo dins d'aquesta història (més que no pas microconte) com una vegada vaig fer fotos amb paraules, potser aviat miro de repetir-ho, i com he anat aprenent que no cal que la fotografia (ni l'escriptura) sigui perfecte, només ha de tenir ànima.

Descriure la llum

Va sortir de casa decidida a fer la fotografia perfecta i no sabia com, així que quan veia alguna cosa especial, s'ho mirava, rumiava, es preparava i "click" la feia, però no era, li passava amb monuments, amb persones, amb paisatges, amb detalls, flors, senyals de tràfic, estris, animals, ... -Que li puc fer una foto?- preguntava a vegades, altres les robava, i res, no hi havia manera, no en quedava mai satisfeta. -No és la perfecta, no sé perquè- pensava, -si tenia molt sentit, si ja ho tenia- es lamentava. Va veure de lluny una figura mig corbada, mig opaca, amb un fons resplendent i va agafar la càmera. Li va semblar que sí, que se n'havia sortit per fi. Quan la va mirar li va semblar que sí, que així era, però finalment no ...-com pot ser!! no pot ser!!- es queixava, no ho podia creure abatuda va abandonar la càmera. L'endemà al matí anant del poble a la

ciutat, meravellada pel que veia, va decidir descriure-ho i així va escriure ... "a dos quarts de vuit del matí, el blau cel de llapis que despunta entre núvols ataronjats, intueix els colors de tardor que encara persisteixen, i seguint cap a ciutat, mentre s'aixeca el dia, el riu Ebre fumeja espectacular sota el pont d'arcs de pedra que m'acompanya en aquest camí des de la infància; entrant després cap a muntanya, queden enrere uns fruiters granes, un petit mas atrotinat i al fons esquerpa la serralada, i després el poble penjat, ple de façanes perfectament amuntegades, llueix davant d'un groc difuminat; ja en l'obaga entre els pins a poc a poc la llum s'alça, de cop el sol m'escalfa i torna intens i daurat el verd dels arbres; encara des de dalt de sobte apareix el blau marí del mar, ple de calma... quanta bellesa de bon matí, avui faig fotos amb paraules". Ho va anar escrivint poc a poc, refent línies i buscant paraules fins acabar. Després va agafar la càmera de nou, ja estava preparada.

10 d'abril de 2020

Avui he recordat les historietes que vivíem a l'institut a l'adolescència, temps estranys i bonics ...

Peripècies d'institut

Estava a punt de començar l'examen d'anglès i mentre el professor repartia els fulls em vaig menjar el llapis de nerviosa que estava. Vaig aixecar la mà -perdó, puc agafar un altre llapis?-, i el mestre em diu -que no en tens?-, i jo vermella d'avergonyiment li vaig contestar -és que me l'he menjat de nervis-. Sorprès va dir -què et passa tan vermella?-, i es va sentir a una companya a mitja veu -perquè estàs molt bo!! i tots van riure. -Va ja prou, aquí el tens i no te'l mengis almenys fins que acabis l'examen. Esmorzeu a casa, coi-. Al cap d'una estona d'haver començat, el meu amic i company de davant es gira i em diu en veu baixa -deixa'm copiar- i em va prendre el full, i jo -ah torna-me'l, que no tinc cap paper més aquí-. Però no em va fer cas. Llavors el professor va aixecar el cap del diari que llegia i va veure a la companya que el mirava embadalida (amb un munt de jerseis posats sobre les espatlles -quines modes!- pensà), i es decidí a aixecar-se. Fent ronda va venir cap a la meva fila (mentre l'altre company copiava i copiava a tot drap). Al veure la meva taula buida, em va mirar i digué -també s'ha menjat el paper?-, jo em vaig quedar muda i tremolant, i el meu amic de davant es va girar i li va dir -ja li dono un meu, que me'n sobra- i em va donar el meu examen per la cara de baix que era en blanc. El professor m'etzibà -sort en tens del teu company, vinga que ja no et queda quasi temps, i avui vols dir que dinaràs?- i se'n tornà al seu lloc. El meu company i jo vam treure un excel·lent, la companya va continuar suspirant pel professor, ell va començar a sortir amb la de música, i tots plegats vam quedar descansats.

11 d'abril de 2020

Porto tot el dia pensant un tema pel conte d'avui, impossible. Així que ...

A vegades

Potser eren les onze o més de la nit quan va arribar a casa. No havia trobat res sobre què escriure, ni un tema, ni una petita anècdota, ni algú interessant. Buidor, hi ha dies dolents. Havia sortit al matí a la recerca del tema, aquell en majúscules, segur que en algun moment el trobaria. Al migdia després de recórrer camps i carrers, res prou destacable, ni què triar. Va decidir anar a dinar a casa, i havent dinat es va connectar, va llegir articles i reportatges, post de xarxes socials, va remenar papers per casa, va escoltar música, va fer trucades a alguns amics, a familiars, continuava igual, sense resposta, silenci i prou. Per això més tard va tornar a sortir per continuar cercant alguna idea que valgués, i va pensar en seure i veure passar gent, escoltar... potser alguna conversa reveladora, un simple fet desencadenant de la inspiració, però no va arribar. Quan ja era a casa, amb decepció, es va estirar al llit i es va adormir. A la matinada es va despertar amb un somni al cap, no sabia ben bé, però s'hi va posar, era una pinzellada d'aquí, una altra d'allà, ja sabeu com van els somnis que barregen persones, situacions, imaginació i realitat. I va escriure i reescriure, sabent que a vegades no hi de què parlar, i altres tot arriba i pren forma.

12 d'abril de 2020

Les coses òbvies a vegades costen d'entendre, i això que coneixem els camins.

Teoria quàntica

Es van tornar a trobar després de molts anys, van quedar en un bar. De lluny el va distingir, malgrat els anys tenia el mateix posat. Va ser entranyable saber i recordar, i creure que sí, que ho havia superat. Però no era així, la fotografia gastada que tenia guardada va retornar. Aquell dia no, més endavant, amb el poc a poc, amb les breus estones, amb l'estar a gust i ja està. Sempre platònic. Aquell dia van veure què eren, què havien fet tants anys, i mirant el passat cercaven cadascú la seva certesa personal. Al cap d'un temps, cara a cara, ho va tenir clar. Ell en algun moment havia pensat com hauria estat i no ho sabrà mai. Les partícules s'atrauen, però també es perden. Ella per fi havia entès la teoria, la quàntica: llum, matèria i la refotuda constant. La va trencar.

13 d'abril de 2020

Aquests dies que falta el tocar i ens comuniquem virtualment, també podem parlar de comunicació i sexe.

Contactes

Va rebre un missatge <indescriptible assumpte m'acollona> d'un mòbil que no identifica. Decideix contestar <irreconeixible món m'estimula>. Passa estona, i més estona. Al final rep <irreparable error m'acumula culpa>, i després d'una pausa li escrigué <incontrolable joc m'afegeix vida>. En resposta li envia <indiscutible joia m'incrementa sana follia>, i segueix i li diu <irremeiable força m'augmenta agitada atracció> ... <intensa paraula m'eleva imaginada nuesa de cos> ... <immensa esperança m'atordeix sentida calma de sexe> ... <prou collonades, quedem i follem> ... <massa enconyades, seguim i cardem> ... <ok, per fi> <ok, per començar>.

14 d'abril de 2020

Avui no he pogut redactar conte, així que us envio un poema visual que vaig fer fa pocs dies. En realitat jo de sempre que escric poesia, lo dels contes ha estat nou ara.

Rodava el riure pel contorn de la lletra
pel revers de la teva mÀ
fins a tocar el meu melic
pessigolla pura.
Al brotar-ne un fragment
suaument
i absoluta
salta al buit
i decau sublim
en un gest.
Rodava el riure pel temps
i feia pendent.

Un poema
d'Anna Navarro i Gorchs

a Joan Brossa

15 d'abril de 2020

Avui és el dia internacional de l'art, així que li faig el meu petit homenatge. Que no ens oblidem de l'art en els moments més bèsties, doncs és allò que tenim per a la intempèrie (com diu el mestre Joan Margarit).

Expressió artística

-Què és l'art, mare? - li pregunta el fill, i mmm pensa ella - és imaginar i crear, sentir i commoure, a través de les expressions diverses que podem usar, és fer cultura, posar-hi sensibilitat, atreviment, caliu, humor, observar,... - s'adona que el fill la mira interrogant i li respon -és un prodigi, és enginy, per exemple, el conte que ara t'explicaré: "Seré breu. Fi."- veient la cara del fill, afegeix - ara, s'ha de saber apreciar clar-.

16 d'abril de 2020

Avui connectant genis i tecnologia, inspirada per les recomanacions de música clàssica que m'ha fet la Ma Dolors (dels Amics de la Gent Gran), gràcies per la teva cultura musical.

Concert en Do Major

-Ei nois, esteu a punt, preparats?- diu Chopin connectat a per l'ordinador amb els altres. -Va que si no comencem, no podrem trobar la nota i la composició que ens cal-. Cert, diu Mozart -que ens cal decidir-nos i fer el concert, tot déu ens passa davant i fan concerts on line-. -Jo faria alguna cosa estil les meves Valquíries- diu Wagner. -Ui nooooooo, millor tipus la meva sonata Arpeggione- diu Schubert. -O la meva Novena simfonia- defensa Beethoven. - Jajaja, vinga va, van tots els micròfons o què, qui té la televisió engegada o algun nano prop, que se sent xivarri- pregunta Chopin que mira que funcioni la tecnologia.- I afegeix, -ara que el meu vals Brillant seria adequat, no?- I en Schumann diu -aquí tots escombrant cap a casa, no ens en sortirem, si ens posem així la meva Arabesca-. Llavors se sent de fons a Mozart -el meu Rèquiem, el rèquiem!-. -Arregla el so xeic, que va fatal. La meva Passió de Sant Mateu sempre ha tingut molt èxit, tinguem-ho en compte- comenta Bach. -Ei falta en Txaikovski!- constata Beethoven -li envia un whatsapp que es deu haver oblidat-. I mentre continuen parlant que si simfonia, que si vals, i esperen que en Txaikovski es connecti, que ha contestat que ara va, de cop la tecnologia falla i llegeixen <desconnected> a les pantalles en negre. L'informàtic diu que és culpa del windows que és una merda, que és millor linux. I Chopin pensa -o potser és que la tecnologia no és capaç de suportar tants genis.

17 d'abril de 2020

Avui un exercici jugant amb la ironia i les paraules, que serveixi per (som)riure'ns i reflexionar.

D'estructures, de processos i d'estats, master class del (im)ponent

Els oients estaven expectants, ningú es volia perdre l'exposició del (im)ponent. Així va parlar: Es va començar pel principi, si bé el final tenia més sentit, però l'atractiu és plantejar i no resoldre, promoure estats ambigus. Es podia haver resolt a temps encara que es va creure que no era el més desitjable, millor una estratègia per arribar més tard a l'inevitable, una doble jugada clau per sorprendre i desorientar. Són girs de situacions per perpetuar històries, quasi en un bucle. Això però té el risc de que es perdi el rumb i esdevenir inert enmig les estructures establertes. En definitiva sense nus no hi ha res de res, nusos altrament dits processos de moviments indefinits i infinits. Malgrat tot, que hi hagi fonaments dona l'inestimable finalitat esperada i un àmbit d'actuació. Tot i que transformar caldria que fos un afegit imprescindible. Potser el més interessant és veure que enlloc d'estats que trontollen, es pot optar per noves estructures de base i de caire social, no inerts sinó vives.

Al sortir algú li va dir -elogiaria el seu discurs motivat però la semàntica ja ens enuncia que també pot ser xerrameca comunicativa, doncs cal anar de l'estat a l'estructura i segurament estaríem en un procés-.

18 d'abril de 2020

Avui us explico que al poble (jo sóc mig de Barcelona, mig d'un petit poble) , hauríem anat a la nostra romeria. Enguany però som tots a casa, així que he volgut descriure una mica amb paraules com la sento, la sentim i compartir - ho amb vosaltres.

La nostra romeria

Les quatre de la matinada, a missa canten, toca la campana, comença el camí. Han quedat les tres i van tirant, com tothom. Davant la processó, que els ve trepitjant - si que corren aquest any - diu una, - sí, la campana se sent al damunt - diu una altra, - i nosaltres ens fem grans i ja no podem anar ràpid - diu la tercera. Més tard a la foguera - has vist als xiquets? -, - i a la piula? -, - mira'ls van per allà -. Poc a poc cauen cervesetes, parades per anar buidant, xerrades amb els que van trobant, - xiques, com aneu? -, - apagueu la llum que enlluerna, amb la lluna ja veiem prou-, i uns canten al seu ritme, i la processó canta els seus cants. A mig camí encara fosc però comença a clarejar, parada curta a la petita ermita a la roca, menjar una mica, seure un moment, tornar a fer "vistasso" i a seguir endavant. Més cants, més camí. Al cap d'una bona estona busquen les àligues, - mira-les allí hi ha una, i allà -, - què guapes! -, i anar xerrant o potser pensant una mica enrere en silenci gaudint el paisatge, l'estar. Quan ja és ple dia i ja van passant els cotxes, parada a l'esmorzador vell, i tram a tram, ganes d'arribar, de prendre un cafè i un bon entrepà de truita amb magre. - Tu pujaràs la costa? -, - jo no-, - jo tampoc, què va-, altres sí que ho faran. Al pont cadascú va buscant els seus per esmorzar, i poc a poc anirà passant el dia, els gojos, muntar, el bar, les cintes, la missa, la música, l'ambient, el dinar, la bola i els mil postres, anar voltant taules, desmuntar, altre vegada a els gojos, surt la processó, el camí de tornada, el berenador, el xai arrebossat, les croquetes,... mmm!, i els cants de nou, les canyes, ja de nit, les campanes, la volta el poble amb els darrers cants, altra cop a l'església, fins a l'altre any.

19 d'abril de 2020

El tema de la informació en els nostres temps està tan fotut (si em permeteu) que gairebé res ens queda clar, per molts consells i normes que suposadament volen ajudar.

Informacions contrastades amb els consells habituals

-Has sentit el que ha passat amb en tals? -, diu l'un. - Sí, què fort- diu l'altre, - la tvpum diu que "Ells hi van ser i ho van fer." encara que el diariquam afirma que "Potser ho van fer, però tenien motiu suficient", i a la ràdiogan he escoltat el qual que deia "Segur que hi van ser? Qui ho diu? Es va fer?", ah i a la revistasep publiquen que "Sembla que hi van anar amb més gent, i s'hi van quedar molts dies". I l'un diu - O sigui, que hi van anar i ho van fer, però no se sap, i segurament havia més malgrat posar-ho en dubte -, - més o menys, suposo- replica l'altre. - I per tant, si hem entès tot, no sabem res. Hem de creure per tant que han mirat bé les dades i tenen fonts fiables, per afirmar tot això, oi? - pregunta. I l'un pensant respon - oi i tant, és clar, no veus que aplicant els consells que ens donen sobre com filtrar la informació, ens ha quedat molt ben entès. No hi ha dubte. -

20 d'abril de 2020

Vivim dies que no haguéssim pensat, com escenes d'una pel·lícula, per això i també en homenatge al cinema, d'aquest setè art va avui el relat.

De pel·lícula

Anava pel carrer, plovent, i al girar el carrer es troba el seu veí (que és ballari) saltant i ballant amb el paraigua i cantant -jo cantoوو sota la plujaaa, jo canto sota la plujaaa, i sóc feliç de nou ...-. S'atura el saluda amb la mà, i marxa que ha quedat amb una amiga. Quan arriba al bar es posen a xerrar amb l'amiga, i de cop a la taula del costat hi ha una parella, i ella comença entre crits de to sexual -siiiii, siiiii, oooh siiii- ell somriu, i la seva amiga diu al cambrer -jo vull el que pren ella- assenyalant a la de la taula en qüestió. Quan s'acomiada de l'amiga i entre sorpresa i incredulitat pensant en el que li està passant avui, decideix entrar a una boutique de roba, a mirar si veu algun vestit per a un acte que ha d'anar, i mentre mira sent a un senyor ben vestit que va amb una dona vestida més informal i desenfadada, que li diu al dependent -gastarem una quantitat indecent de diners i necessitem molta gent fent-nos la pilota-. Esverada surt de la botiga i agafa el metro per anar cap a casa, i a les escales que baixen veu un cotxet amb un nadó que va tot sol cap a avall, i un home amb barret que pels pèls l'atura just a baix. No s'ho pot creure ... que està passant! Quan ja al carrer gira la cantonada veu unes persones fumant que surten d'un bar i sent que un diu -aquest és l'inici d'una bonica amistat-, i més enllà una dona que sola i palplantada diu ben fort -i juro que mai més tornaré a passar gana-. Arriba a casa i es troba al marit assegut al sofà de cara a la finestra amb un objectiu mirant, i amb la cama trencada (li explica ell -he caigut i m'han enguixat-). Ella pensa "potser descobrirem un assassinat des de la finestra, però almenys no em perseguirà amb una destal i em dirà -aquí està en Jack-, a veure demà amb quin escena començarà el dia".

CLÍNIC

BARCELONA

Hospital Universitari

<https://www.clinicbarcelona.org/colabora/coronavirus>

23 d'abril de 2020